

1852

60

Tilleg til Sver Aglings Folkefugl.

Tagebrigt Loffelbjörn

I Udtæningen af mine Bidrag til Borgunds oldn. Hi-
storie, har jeg udfregnet nogle af Tagedæren som har været
enfectte i Landet, og vil her, at omteke Tagedæren Sver
Lecuritsen Hjærup, hedder det, at han nævnes i Aalen-
ning af den bekjendte Tagebrigt Loffelbjörn, o. p. Alend
du jeg fornuftfuldes, at flere Lofen, af ovenbemeldte lille af-
hænding om Borgund, i en gammel kjendte bememlede In-
gelbrigt Loffelbjörn, veer ubudlisen gode Orden, at jeg om-
delte ham med et Sver Ord, forsuu vidt, han endnu gjen-
lever i Folkefuglet.

Tagebrigt Loffelbjörn var født i Nofjord, i Nördalsge-
nen, hvor han oppu tilbragte sin meste Tid, indtil at han
blev voksen alend. Efter den Tid indfandt han sig i sinde
Lindmön, og nævnlige i Venelvenn Trudvigsen, hvor meent
försfeldt Besög af ham v. d. Aar 1670, der han nægte Op-
sigel i blende Almuen ved sine Tjverier og i Kristelige
Hændinger som han til at opdriftede med Svoldom og
Hoseeri. Genernel Loffelbjörn blev ham tillagt, at den
Aarsfig, at han isor v. er meget glæde at skole Loffel fra

Bönderne, isor omfulde, og du med i lang Tid, islorde til
Lede hem, leeng Mindre stüffe hem for derige Tjenerid, du
med friggelid for, at hem kunde foröve større Voldgjörningar,
med sine Troldvornkædet, seu med lang gjennem Tingre
ne. med hem, med du hem omfiden forgjörde kunde Tolde
og To, blev med nok til at skide ind, og existere hem.

Den 2de April 1680 hev de Fogden i Sundmire, Peder
Leuillisen Kjørlf, bemeldt Angelriq Loffeljör, til-
lige med nogle andre Troldkvinder fra Vundelven Laga, im-
der Forhöi, seu Guardia LeKanger fremmede, hvor hem
for Retten og seu seuuden Bekjendelse.

At den förste Peng hem over seu sig i Sateas Vold, var
seu en Reisp til Bergen, du hem midte hem fremmed
Cirk ved Bremungel, hvor de gik i Lund, og efflückede
Tukter ved Bremungur Kirke, hvor Sateas i den Alde-
ning, förte hem i Gunge baglands omkring bemeldt Bre-
manges Kirkegaard, og hvor hem forföi sin Seel og Kristen-
dom, med seuuden gædelig Ord, som ikke iver atsted
og forængle hem gjengiver. Tiden björde hem Sateas,
som Trommeslagu seu Doreffeld, og bringe hem
2de Kalverimpe til Trommestikker, isor ved de 3 store
Höitider, Giel, Tveeste og Ringfoster. De hem
blev tilspung om hem el denne Tid ed hem gædel til
Gædsord, segde hem, at hem nok hev de vorid der, med

ad heen heer stückket Obleten, til sig, for us for, yjre Bondens
Lid med. Ingebrigt, blev fualer du, ifolge sin egen Bekjend-
telse, omle til Paal og Maand, og blev Dommens erektueret
pue heen, tillige med nogle andre Fuldbrindte, idet de blev
brontle pue en liden Guld, og Esterfjorden i fjorden Sundmire,
Riddens Helvet.

En gammel Søndagsliv fra Sundmire.

Lyd digis Arre, du o mine Arre, du o alle vider Vor som Arre.
The Jesu's ejede Skuld, med sig ejende Krone, Sump og: Munde-
hege, The seug haer sig Kors i Jottelund. The ve haer nogle, The
ve haer nogle, Gjønnaa Haand, Gjønnaa Fot, Gjønnaa sig heile
Jesterot. So kom Jesu's elver, seug sin vdfignid Sov pue
Korsio fra. Jorden mi elver. The for langje, The for traugje
ejønnau Sonne, seumna Vetre ue Blod, gjønnau nu hoieje
Die, Seum for lörste elven og Arinne, Svært et Barn i Vore
o. The so løst theme Vof, seimim Avaldeu, lileje um
Monneu, heer skeu sin Sol fondeu, heer skeu sin Hög von-
dus, So ein go ue lückfulig Gud, Amen.

En gammel elvgerabon pue Sundmire.

Let Dair, ue in Daje, Verrerne Traje herinne, Seum me Johanne
med si Vangjelid, so bygte Braieit for Jesu's Skid, So
for heer i Traje fram, So for heer i Traje nuom. Tobio vinid,
neer slipper üt.

En Affeabon fra gamle Dage,

Seum me te Longia, med lobe Giv, Coyle, toote Haand, og hode Fot,
So skeu te hveert eit Lidemot, So skeu mine Trajeustolvene,
So skeu me te Gushimbore, So skeu me Thokke, So skeu

Hon. Høiesteret og Rømtmægt. Ole Linn.

Denne Gaarden Lepsvig i Skunde Sogn, ligger i Sundvommelid
en Herred, hvor Nævn Sagred er Kjøbt, der opførtes sig
en Kirke paa sin Gaard, hvor til han holdt forskelid Sær,
og som en af sig gavt det følgende Sagn. Enskjænt ud
Arstørne, den Tid er han i Lov til at gifte sig, som skul
dug, forunderlig nok, seane sig, der hedet Hon. Høiesteret, havde
vordt gift, og det oven skjødet med en Kom, der var af det vorte
Kægt, thi hæn en vordt Dag ind, og Dag ud, blev til at skjænde
paa Proten, der i et H. Spring af hæn, var icke en et godlyg, med
og saa et løstrende et kemeste. - Den hæn havde en Knapp Løn,
og havde Høiholdning, samt Kom af forføgt, som lægde hæn
Vind som den største Personhed, for at indgav at stifte gjeld.
Som følge af denne af Hon. Høiesteret befølgte Levemaade, var
det under tiden icke faldt for, at Projeetmægten gav hæn et forslag
som et skellige betingelser i Høiholdningen, i Henseende at
spare, og de af hæn Sagred, der gav hæn saadanne afslæg,
vordt hæn indst i Et og Alt, og som følge her af afslægto hæn
af de Besigt, hos sine Sagred, is, da hæn liden, eller ingen
Højge hæn i hjemne hos sine Kom, der dømte som oftest,

seu frunt liden seer hem, jegode him hern seer Dit. —
Som nærmeste Nabugand til Upsig, hvor Høns Dæd bo-
de, nær Geerden Ringstad. Her boed seu samme Tid en en-
der Hønsmand, hvis Navn sagde ikke kjender, og den her
de en Thomagud i sit Hus, ved Nevn Ole, der nær den største
Spidsbui, der ofte havde Løst af ad vilde Folk, og det var ei
fort for, at han afagte vilde Torsten, der næst hver Dag
besøgte hem, og af den et usag, seullege man Thomaguden det
Agnavn, Ole Lunde. (Lund Kommet af Lunden Lundevej.)
Om Dag der Ole, som forsvunget, sad ved Vinduet i sin Stue og
pustede med Skærbide, blev han nær at Høns Torstet.
Det kom for at ville besøge hem. Ole kongte med sig selv, at
det skældre var lüerligt for hem, om han usag den Jung Kinde
vilde Torsten. Ole Lunde Kone havde, nemlig i de Kjikkre-
net opgjord sig under en Gjæde med Kjikkre, og havde hem alle-
de seer Gjæden i et stort Opkud, der Torsten nærmest sig Stue-
en. Ole Lunde i største Høns Gjæden i de faw Kjikkre, og
futte den op i Tøisen inde i Stuen, hvor den fra om seer boble
de og Ragte som for. Det samme kom Torsten inde i Stuen
til Ole og hilste, "Goddag Ole Lunde. Nevned Lunde iagen en-
den end den som her det, svarede Ole Lunde, Nu fult Torsten
sine seer Gjæden i Tøisen, det ender Ragte seu Krummer

gik over den Bredde, endokjend, det som sagt, i en ude Tid
inder den. Et feudent Land, kendt Præstevlodskibe be-
gribe, og spurgte ham da om det, og om det, og om det
med et feudent Land. Al Lære sagde som første var,
at det var en Egenkab ved den Tid, at den behøvede ikke
Tid eller Verme for at komme i Opdrag, og dog bliver det sagt,
hved man her i den, det var sig Tid eller det opri, og som
dog her af, er Tid den, i cellen Vedspurende, men og som
Tingelifferende for ham, en fattig Romagd. Hver Præst
der i cellen hved mange Ting tilovers, siger, som vnderligt
var, at det var en stor Herlighed for ham og som, at hved en feun-
den Tid, der kendt komme i Opdrag i den Verme eller Tid, og
spurgte ham om den, om han vilde følge ham bemeldt, i den
den Tid, og legde Præsten til, at den største Sag sag til, at
hans Kong slede er feun for vore, komme som oftest det af,
hved i feun for som hved vnder, hved feun i Hvedryden i Op-
drag, og kendt hved den nu feun sleunde det, feun og Tid hved
denne Tid, som kendt hved i den Tid og Tid, feun hved hved at
hved vilde feun Tid i det Hved, for sin Kong. Al den Tid
not, som med kendt venter, eller for alle Ting, og sagde som første
var, at den Tid indfærd hved mange Ting, feun at hved feun
ingen hved kendt stille sig af med den, men Hver Præst blev end.

men puentongend og vilde kjede sig, og lod ham de 10 Du-
let sig den, hvilket tilbød de Lær, til fjend og fidel modtag
og Trosten betalte ham Tingen puen stuenom de 10.

Med sig den i Hoved, ^{Trosten} tog mig hjem til sig Hoved, hvor han
troffu sine Kons i sin forvalgers Opbrøning, idet han spurgte
ham hvor han havde været henne og hvad den sig den. Nu fortol-
tes Trosten, i allea hvor han havde kommet sig den, men til-
lige noget omstændelig om dens forbrøffelig Cyerskald, o: p: r:
Trosten Kone sig den og noget i sin Væde, idet man beslattede
at en stille Trost med et Kage Kød i sig den, idet at be-
nægte de. Nu tog man nogle sig den Kød, med det midvænde
ge Væde og hoved i sig den, fult de fæu i sig den, idet de og
Væde, og Trosten tillige med sine Kons fult sig tillidfuldt hvor,
for at vente puen at den skulde komme i Opkug. De fæu 12,
de fæu 1, Time, nu, de fæu ikke den mindste Bole, og nu
skjætte Kone at hun de Lær puen i havde været Tenge af
Trosten, tog i sin opflammede Væde sig den af sig den fæu den
holdet id over Trosten, og lod ham at skulle sig tilbage til ham de
Lær med den, og fæu sine id lægde Tenge tilbage. De stuenom
Trosten, men at de nu den er om Trosten med sig den sig den og atter
vænde tilbage til Ringstue til ham de, hvor ubehagelig,

Det end meent var for hem, hvilket, Endroes Kun forstille sig, som
hendes Abendgald med den godmodige og blidværende Humør. Der
Fæstet Rom og opholdt sig i Ringsted, herved de Lær
Ved sig i vidt Afstand ind over Skovene haimod Apsvig, og da
hem selv hem Rom først kom lærte med en Ting i Hæveden,
skjænt hem gramt hved det vilde følge efter hem Hæved med
hem, og nu var gode Kun sig, som Ordspog sig, og de viste
allid Kun med Læved. Deres Hensigt var hem i fligende
Turt opstille sig Vegge ind i Steen en for fornlig stov, næste
den Rind, og et stort Orehorn, hvilket sidste var selv beskaf
sel, at man Rind blifv gjennem det. Sin Rom hved hem indstien
eret i Hemmeligheden derhen, og hem tog en Oredlow som hem lod
sig hmed Blod, og en rigtig slugtet Kulv, lod hem Bloden henge
mellom Skulden selv sin Rom, og det over hved hem selv hmed
en stor Kæfte, og lod hem hem selv for stille sig meget vidt,
neest Posten Rom. Som sigt, selv gjord. Der hem Hæved
Trost Rom ind i Steen led de Rom og, hilsed hem selv
sig, ligesom forrige Hæved, og den de Lær, de besvend hem
Hæved ligesom sigt, at i Komed Lær ingen, inden den som
hem det v. s. v. Nu begyndte Turt den og glæde selv Hæved og
gen, og blev opmærksom selv den store Rind og Hæved, som

var opsteld det. Heer Opmerksomhed blev funden
forlyst til disse Tugter, og heer aldels glimte utprakt
de tilbuge ind paa Ole Linn den omhandlede Tid, men
spurgte Ole heer Kræmmer heer for disse Tugter. Ole Linn
gik traust paa, og fortæller alle for Præsten, men der
meer blev daa mere freethængende for abrid Bæsked om
Tingene, saa at Ole Linn tilfjerd meente sig skruet med
Sproget, og fortæller hem Himmeligheden. Derom, siger Ole,
bestemt der i, at heer dræger med en meget vredtuden Bone,
og meent hæn til disse Tider, bliver formegit i en yderlig
og i yderlig i Høst, saa begynder heer hin store Kræm og
stikker med den fine Bone mellem Skuldrene, saa at
hæn dit, der saa ledet heer hændt ligge en Stund, saa begynder
heer det omhandlede Horn, som han fødte, saa hændt Bug,
bløst saa af et Kræft, til hæn paa Liv i hændt paa sig
og nu er hæn ganske færdig med Tugter, og tilfjerd hæn,
at en færdig Operation meent hæn dit og ofte for Tugter, for
at hæn drægt i Høst. I den samme Prind Horn Ole Linn
ind i Stuen, slog Bønnen i, efter sig, hændt og skjændt paa
Ole færdig om sig, at det Hælv var mere end nok. I en
Lysnes Hændering, Lysnes hæn store Kræm som hæn
stod mellem Skuldrene paa fine Bone, lig op til et Ref-
lek, og hæn færdt om Kuld, og Blodskæulum befærdt
end og Præstens Hænder, men Bonea blev og var dit, efter som
Præsten Kunde opfatte. Hædens den disse Bone, saa

leder illes Kone, luv og sild sig i sit eget Øbud, begav
hun sig til luv til sit Skomagerarbejde, og Præsten blev
siddende forbeudet over et hundrede Gyn, og hun ikke fik Ørd
eller Skole op. Efter en liden Tids Tid, tog alle Skomager og
vandt alle stov Horn af Væggen, faldt ud som Kroner Dag,
og begyndte nu at alle livets Proster, og blev Liv og
skende i hendes øjen. Der hengik en liden Stund, som vand
teleg ved, for end man fornem Lifesteg i hendes, men
omfjeder Horn hæn sig til Proster, nazid efter Hæveden,
fæw at hæn ender en stor Tids Tid, der fuldkommen Kæst,
og nu var hæn i langere Tid vand og opfærende Horn, som
for hændevand, men begyndte at omfærm i Risp og Kluse
po sin Kone, de Luv, for den store Velgjorning, og hæn
lidt sig til, at hæn nu var blevet som et om Hjortel og v.
Hæn Hæn Præst stov der hele Stund, med sin hæn
for sig, lig som fast nøglet til Stuegulvet, og fik en
gang op Skole sig for den Tid sig selv, som hæn nu hæn
vandt liden til. Mærk hæn konstelig, hvilke underlige
Tænker, der nu hele Tid hæn gjennemtrængt Præstens
Hæved. Hæn luv mæligens som sin vand Horn hjemme,
Hæn hæn vand Gjennidne til en liden hæn hæn hæn
denne Giller Kone Kæst, og en hundrede Tid, Lyst og
over forvæning. En iimodstændig Lyst, og stot hæn hæn
at iie sig i Skole, hæn med de Luv Kæst sin
Kone, der Præst selv, med lignende Opperation

et det var forfordelig at høre, og af det Blot led forn
ansættelse, fulgte hin omkuld, og havde ved og blev død.
Datteren Høns, der hendes ønske overensstemmende med
hendes hær hendes fæd Ole Thom og jordemesteren Lone, og
Luzon ønskede med Kongehuset, satte sig tilbords, og sig
et eller to dage maaltid i en søv haggelig stue, som hun aldrig
havde gjort sig i Løbet af 9, Aar. Efter et auktid
gav Hun Datter sig især med et bisp der igjennem, især
Liljendyrkede i de Lone. Til sin Andet, hun Hornet,
satte det hun hen der Bug, begynde hun at bisp af alle
livens Profer, og foras som hun hendes fæd Ole Løn at
gjøre med sin Datter Lone, men til ingen Nytte, hun ved
og blev død. Hun Datter viste sig ikke for udmærket,
hvorledes hun skulde berøse sig, for at Gjorningen ikke
skulde opfattes som af hun, udført forfædlig Dade
hvis sin Lone, men der var ved sinne Dage intet at gøre,
thi Brevet og Dens vidner, om Luzons egentlige Tilbe-
gelse, dagers Profer op over Lone, hun at hun blev
anklaget, og hørte og maatte tilslut Gjorningen i et sin
Følger. Smidstid, legte Høns i Løns og Ringsten
men den Aend op mellem sig, hvorledes de kunde forlindre
der Thuf, som hun Høns Datter muligens vilde blive
i dom for uforsædlig Dade. Det var til at Lykke for
Datter, at Biskoppen, til hvem Luzon for fæd Luzon
skulde gædes, overførte for at give, men en Løn af
Herskabet paled i Løns eller Ringsten, vidt ikke.

og hvor Bispehuset pild disse Horre i deis Lagen i den,
af for det 1. Rende der af disse Rinde er betrukt som
Pastors Hone, men som heres Tolvkoner, efter som
Pastorne i herre lov til at gifte sig 2. her sammen alle
kunst fæu disse Tolvkoner, og sat den i Skæp med andre
Rijger der skalv udgives af Distrikter, og folgelig in-
gen Lov under gives, fæu af herre Hone i det, nu og
lind gift straffes af den same Commens.

+ Anmerkning +

Ovenstævende Lagen her jeg hørt fortælle lige fra
min Ungdom, og er det i alle fæu gamle Lagen
sæen som her nok opbevaret i Skuette i Altona,
som jeg repræsenterer, og her muelig Lagen og fæu
vordt Kjend af den første Kjendte Skumpeder for Altona
Peder Hejved, ved Aar 1690. Om der er noget andet
i Lagen her jeg er kunne sige, der jeg er for mig istand
til at undersøge samme. Mærkelig nok ser jeg af de
Gamles Optegnelser, at en Arvendt Gadubein, som
vordt Præsten i Altona, og er i Lagen af Altona i Lagen
i det 11. Aarhundrede. Han vordt Lagen i 4. Led fra
ex Lagen, der formoder at herre giver Lagen i Lagen,
Arvendt herre Lagen Altona, og denne igjen Lagen
Lagen, Lagen til John Dremp gift med Erik pæu
Helgebrøder, hvor Lagen Lagen vordt gift med
Kalden i Lagen i Lagen, og den Lagen her Lagen
gift med Bethel, i Lagen i Lagen i Lagen i Lagen
i Lagen. Den i Lagen vordt Lagen Lagen.

De feulder mid god Tid huer nord Kirkens for en
af de noorte Afsvejsmond. Ligeledes Kændsmænd enten
ger, et der i Sagde noorte Biskopper en Son af Kers
skabel, enten i Afsvejs eller Ringsted, Kændsmænd der
Benedigt af Ringsted som den 1340 ved Biskopp
i Bergen. Men tilfældet, et Søndmør som den Tid
leu i den Thronstyems Biskopsstol, men derimod
ved det sagiatet i Veira for, et Benedigt af Ringsted
Kændsmænd i en Sag som huer Tids som Ringsted, en
skede et god. Udførel. Som biskop hedde en af
Ringstedsmændene "Rov", og ved huer Brev til den
biskop Gudbrand's Villi i "Sikkelvæn"

Her: Rikhard Prest.

I Voldens Prestegjeld var i gamle Dage en Sogneprest
som hedde Her: Arne. Han døde den 1424, da
huer det der bevidnet, at en Bænd og Bændsken huer Sogne
Guarden Dale i Volden til en Pænd Erikson.
Arne var en Mand, der vidste i Betragtning af grilvord
omfjerner det gjeld som af se & Sættelighed i
Kirken af Romm's Besiddelse af løst og faste Eendom.
Feulder tughar i Tænt af en Angelrigt Versteel,
huer Guern Sundul i Volden, for at huer huer engang
med det huer der hellige Sakramente, formodentlig som
huer Sidsen, der under den Betegnelse, et Angelrigts
Arvinger, skulle som løst og fast Guarden med en Ar, som
der i var levet sket endnu som fild som den 1595.

De en af Engelrijts Arvinger gjorde Fordring paa at
ville gjedelig Gaarden. Her staae Tret i Volden, hæv-
5. Kirker ad vandrege, nemlig Voldens, Ostens, Vandeluær
Søndag Hejörundsfjords Kirker. Som Tolgcher af, muus-
siken have en Hjelpeprort (Pappellen) men de have
veer speersom ad lønne dijs, veer Tolgen den, ad hand Cap-
pellant veer hel muuelige skand, der ei ulla gjordi
det til sin Opgev^{et} + einderijs Menigheds almue.

Engang fik han oppringt en Skibeprort, der skulle
være fra Holland, men som havde kapholdt sig paa
langt her i Lund, at han veer det norske Sprag, nogen-
lænd moztig, men som troet veer Rikardffuelid
hedto han, en af de deerligste men kund enbetu et
jeccandt Hvore. Engang skulde Rikard forrette
i Hejörundsfjords Kirke, som dengang stod paa Gaarden
Hörestad, de have heere bestegit Tokostolen, intime-
redt heere sin Prödikken meesfolgende Ord, "Jeg maer vel
begynde paa først, jeg er en Sön af en Skjensliden, og
er kommen ud af et fromme Land, seer hær pær."
Herud mere Rikard dengang fordey paa Tokostolen,
der sagde glomb. Hejörundsfjords Sagn, veer den Tid,
lig som Tilfolde et endu, at Skifletning af Kru-
leer hvor Hört, er almüens Hovedspjel, og som

Talgi heraf, vankede de der, paa den Tid af Aars, med Gud
Bludsøl, og hvilkens sidste Præsten Rikard var en stor Præst.
Han havde fundet indført den Skik, at Tolk, end og Leug-
vies fra, inden Tegn, kom til Hæstus og for det Præsten
Tolk og den næste Aar, var her fra ledig skabelig griddet
i det, at han knept kunde styres, og her ^{seer} meget paa
Tolkens Skik, thi var den stor, paa firk og paa Gæver
Rov. For at tilfredstille Præsten med stor Tolk, blev
de mange Gænger ledt alleve af en flegel Herd, og her
Tolk er, og 2. Aar ledt den paa en Tæm, og her den
færdig her til Præsten, da den var for dig til Kirken.
I det Rikard Præst kom og paa til Tolk, sagde han
De stor Tolk, liker jeg best, men den har jeg et af
en Herd. Alen alligevel mod sig her Tolk.
En Gæstmand kom en Søndag morgen til Hæstus
med et Aar med Tolk, just som Præsten Rikard var
for dig at paa i Skik. Nu sagde han af Tolk en Tolk
som han stak i Lommen, en anden sagde han i Lommen og
spiste af, men her gik. En Blok fæltne Hæstus fulg-
de efter Præsten, og spiste Tolkens, som Præsten kerte
de her af der, under den Gang til Kirken, og Hæstus fulg-
te og paa Præsten ind i Kirken, hvor de blev vel nok, og
det Hæstus stak stod bag Præsten, men her stod og
hæstus paa Præsten, og af og til var de i Hæstus

seer Trosten, seer at heer til og alle blev nød^{+ at}spændt
efter dem med Tuden, idet han sagde "Det er jo Tølper, det
er jo Tølper, de kjende Lækkere". En Jovdig med sig at
Rikkeard næst seer Trokestolen, og har i norden flættet
Troken sin, skulde Allokken, efter Skib og Lodrene
geer op i Skoldespen for at levere Trosten en liden sken,
ven Todel, i Hensigt, at han skulde bede for en Syg af
Mensigheden, og da Trosten syntes fornømt at det begy-
nede, kom Tuden op i Trappen, hvor han og Hinder
flotken eller nomade sig hem, og for at holde sig i bekvæ-
mhed af stand fra sig, seer spændt heer af alle levende
Kroft med Tuden, begynder sig, og truf han Allokken
op under skænen, seer at han for Gielikket seer sig,
ligesom vidne seer Tuden. Trosten Rikkeard ind-
Kenen, var det som overaf og af sig, liden bevord med, og til
yderligere Beris her for, kom Tuden hjem. Engene skulde
seer Trokestolen indvilde for Amien, hvorledes Gud i den
sin skulde til sine Vende, og dette siger heer at lige
som næst en Gud stene og perler oppe seer en stor
Sten, og da heer perler ^{trilles} her og der, seer om Stenen.
o: p: v: Næst Rikkeard indvilde Herrens skænder
seer eller et, til sine Tugubora, pleier heer at si-
ge, "Lige som næst en Hone forsamler sine Ungar
for at give dem Dier, seer heer forsamler je nu og seer
Tuden, "Kjæp, Kjæp Kjæp o: p: v: X Det var ikke ab. v.
Dær" over, at nogen af Amien fulde i Loven i den Trosten

Rev, men at nogen tid i Kirken, kunde Rikard ikke for-
traege. For at komme i see end Aarsen, havde han for-
troet, at han kunde blive sin til den Sag end, og den
nominelle bringe Hæns tilbage i den til Fæstet. En-
gen fattede en vosen Gæt i en Skaggeletter ind i
Kirken. Fæstet spurgte, som vortelig var, hvad han
lo for, Gættens gik brude seer, og sigt Fæstet blev
fæstet, men endelig mente han sig til sidst i med spro-
get. Hæns seer nemlig ind i Kirken, hvorledes han Gum-
mel-Corick fød og opstod i Nærmere seer alle dem som
for, ind i Kirken, og benyttede hæn i stedet for Dupis,
et stort Kæbustkjind, men uagtet det var meget
stort, blev det dog for lidt, seer at der Corick til slut
med Skrivningen var kommen ned i nedre Kanten
af Kjind, og for nu fremdeles at seer Rum til et
Par Aar, led han med sig selv i Kanten for at
skotte det ud af Rynkorne, men til Ulykke for Corick
var Kjind seer mørket, at det i et Aar, gik isind
for Fæstet hæn, og der hæn stod af Stolene, der vort
i Kirken og seer, slug han sin Kæbust mod Væggen, seer
at han gæst seer folk, at jeg i Rind hæn mig for
Latter, seer Gættens, og Fæstet postede Tro til Gæt-
lens Fortølling

Anmærkninger

Den ovenfor nævnte Sagbegeer Varulvs Arvinge som

9 etes hende Ophold af Gaarden Hofseth, men da hende først
Gjæstehjælling leevde i Soden; og vilde hende Præst i Heri, for
modentlig en Lev. Heri: John Olesen eller Nils eller Jensen, til
at meddele sig et udroem Sakrament, men at hende give
til Nordbyrdet 2 Spænd, og til Kirken i Heri 2 Spænd
jord i bemeldte Hofseth, v. s. v.

Da jeg overfor hende novent at den oldre hændige Præst,
i Heri og Volter, var de hende gode Orden, at jeg opførte
en Bord et uroemkth over Heri og Volter oldre Præst,
seer det de gamle Skrifte, som mig der til i Stund.

Præster i Heri

1. Heri: Oehlmann var Præst i Heri ved Aar 1293.
2. Heri: Bjørn Simonsen omkring Aar 1385.
3. Heri: Thon Morsen var Præst i Heri Aar 1433.
4. Heri: John Olesen var Præst i Heri omkring Aar 1475.
5. Heri: Nils Mogenssen var tillyst Præst over Lindmønt 1529.
6. Heri: Lem Stalberg død 1595.
7. Heri: Olf Olsen kom til Skulved Aar 1596.
8. Heri: Erik Knudsen.
9. Heri: Olfvins Seene.
10. Heri: Jørgen Jørgensen.
11. Heri: John Olesen Præst ved 1637.
12. Heri: Leem Jensen Præst ved 1647.

13. Hans Hellebrand fra 1654 — 1662.
 14. Højf. skibskapt Mikkel Rasmussen fra den 1662.
 15. Hr. Jens Jensen fra 1686,
 16. Hr. Rasmus vid den 1738.
 17. Hr. Tieschen vid den 1746.

Troster i Volden, her jeg fundt følgende noot.

1. Hr. Cines Christen. Han noot i et Brev, udstedt
 paa Grotens Kirkegaard den 3de Marts 1383, hvori han
 iforening med Njurus Simonson Trostli Hans, Thorleif
 Ellingsen og Sigurd Thorkelsen, bevidner, at Rasmus Al-
 stenssen fulgte til Samfund Rasmusgaard i Uthre-
 stam i Sjords Skibred i Grotens paa Sundmire.
2. Hr. Arne. Han er ovenfor omtalt, og han den 1427,
 i et Brev bevidner, at en Rasmus Rasmussen havde fulgt
 Gaarden Dale eller Salen i Volden til en Pund Christen.
 Her Arne befinder ogsaa at have i den 1426. provid.
 Rid i Korshuset, ved Korsageren paa Korshusbakken paa
 Gaarden Ulvestad i Volden, hvilket Korshus, paa Bö-
 skups Tidmens Befaling blev nedrevet den 1551, imod
 at i overordnede Voldens Kirke blev tilbygget et vestre Kor,
 hvor over et Taarn blev opført, hvori blev hængt en lidet
 Klodde, som en Mand paa bemeldte Ulvestad, havde fun-
 det i et Skibvrag ved Gaarden Oüsner i Alfstem Bugt.

3. Her Tidse Gjedbrendsen. Her var en vax av Tröster-
en i Lindmire, som det 1433, i Gjilhesten i Heren, trup
Overenskommet med Arkebiskop ablay Bold, om hvad all-
meen i Lindmire godvilly ville som i Nittkehorn og
Oluffe.

4. Her Jens Juvelsen var Prost i Volden ved det 1579.

5. Her Tidse Rasmusen døde det 1640.

6. Her Abbeds Skeening døde 1673. Her var en Bil-
ledskjöring i Treierkünstea megal i det selbend, der
her kunde iufind, no den all Billedskjöring i den olden
Voldens Kirke, hvilkke Kirkegjensstande nu er nedstuvet
ien stor Kiste, som her staur i Skrudhuset til den nævorne
de Voldens Kirke. Bemeldte Kiste her udfaar nogle ud-
skreene Billeder, med 2 Skjoldmærker, hvorefter det ene for-
stiller "De 3 Profet", folgelighet Kirken tilhord Knud Alf-
sen i Gerke, som døde det 1502 fuld for danske Trigmordene
ved Upslo. Abbeds Skeening var Prost i Volden 33 Aar.

7. Her Hans Abbedsen døde det 1690.

8. Her Otto Tidse døde var Prost fra det 1693. til 1741.

9. Her Peder døde døde det 1756. som Prost her.

10. Her Holleberg blev udnævnt til Prost i Volden, men
døde for end den Romfærd. ¹⁷⁹⁹

11. Her: Johannes Seck, levet og fæu i Norge, men i 1790,
og kom i til Skotland
12. Her: Morten Elias Døve her der 1763.
13. Her: Hens Thom, Son af Peter Olfson Thom
Brevet i Borgund. Hens Thom var i Norge 1764,
til 1779. I hvilken Tid flyttede til Ogen Indvejlede.
14. Her: Tobias Hül fra 1779, til 1783.
15. Her: Fredrik Birkel fra 1784 til 1801.
16. Her: Jørgen Albedul fra 1802 til 1815.
17. Her: Andreas Rued fra 1816 til 1820.
18. Her: Johan Blakfeldt fra 1821, til 1839.
19. Her: Johan Emil Roesen fra 1840 til 1854.
20. Her: Nicolud Vreemaa fra 1855, til 1861.
21. Her: Nils Bøllmann kom her til der 1862.

Den overfor omtalte store Pestaloup, som ogsaa kaldes
her paa Tøndmure, indtraf imellem Aarene 1560 og 1570,
og det var ved den Tid at Sydligere og alle Folket
var fæu stor i Volden, at man ^{her} fæu sig rødt til ud i indre
en ny Kirkegaard, det var den gamle, den den nye Kirkegaard
er var tilstodtlig til at begrave alle Døde i.